

Vallomások... 1986- Kristóf Attila

Kedves Feri!

Magának írok – miután megköszöntem P. Jánosnak, hogy elküldte nekem a „Vallomásokat” – mert tudom, hogy a szerkesztésben Magának is része volt.

Élvezettel olvastam az „Új kor”-ról szóló vallomásokat és büszke vagyok, hogy egykor ennek az iskolának én is tagja voltam. Ez az iskola, bármilyen nehéz időket is vészelt át az államosítástól 1958-ig, - mikor maga is odakerült - második otthonom volt; de ma is szívesen megyek be oda, ahol 1-2 régi kollégával, néhány volt tanítványommal találkozhatok. – Maga nem ismerte azokat a nehéz időket - sőt talán János sem tudja. Vagyunk még néhányan, akik abban az időben ott álltunk „őrt” (Szabó Dezső, Kunfalvi Rezső, Krémer Erzs, Domokos Pál Péter, Windisch Ferencné)

Az én nehézségeimet leírhatom, hogy tudja meg miképp vészeltem át azt az időt, és hogyan élveztem a jobb kort.

1949. márc. 25-én léptem be először a fiúk közé, - ami számomra szokatlan volt – (de nem nehéz!), mert addig csak lányokat tanítottam, mint az Angolkisasszonyok világi tanára és ½ évig megbízott igazgatója.

Ismertem Terestyénit – és így nem féltem a változástól. Unokaöcsém akkor V. gimnazista volt; voltak, akiknek édesanyját tanítottam és így hamar kitudódott, ki vagyok és honnan jöttem. Akkor még megvolt a kápolna – és néha én is ott voltam.

Fizika órán, mikor delet harangoztak, a fiúk felálltak és hangosan mondták az Úrangyalát – én meg kissé félve ugyan – megfordultam és magam is mondtam csendben.

Következő évben Lukács S. igazgató mindenkiről mindent tudott, de a „fejlődőnek” minősített Janson Vili bá-val együtt, aki velem egy időben került oda, a volt szegedi t. ker. királyi főigazgató „menhelynek” minősítette az iskolát, és buzgón olvasta a nagyszünetben a sajtót és tapsoltunk Rákosi nevével....

Egyik nap behívott az igazgató – akkor már Fiala is figyelmeztetett, - hogy ne járjak az Angolkisasszonyok templomába, mert a szemben levő házból figyel a párttitkárnő (Detrichné) – mire azt feleltem: sajnálom, ezen nem változtathatok, hiszen vallásszabadság van, ez a templom a legközelebbi az édesanyámnak, - és nem akarom, hogy markába nevéssen az illető, - mert megijedtem. Egyébként is Fiala-t ismertem az egyetemről, - Emericánás volt.

Más alkalommal, szept.-ben jöttek a Tanácstól fizika órámra, - és kérdezték: nincs-e „világnézeti” nehézségem?! Nekem ugyan nem volt, az órám tele volt matematikával.

Egyik nap kerestem a kabátomat, amelyet a fűtetlen folyosón hordtam... Marukné ijedten mondta, hogy bent van az Igazgató úrnál...

Előző nap valami pártgyűlés volt és a kihajtó alatt megtalálták az angolkisasszonyok jelvényét. Ettől félnek – mondtam én - levehetem... Aztán jött az 1956. – ezt az időt mindenki ismeri - nehéz volt és aki azután jött, mindenki gyanús volt, de végül megnyugodtak a kedélyek. 1960-ban beteg lettem, elértem a nyugdíjkorhatárt, de egy év kihagyása után még 10 évig, mint rendes tanár dolgozhattam. Aztán 5 év félállásban. 1976 óta pedig előkészítő tanfolyamon a Ker. és Vendéglátó Főiskolán.

Manci néni